

PREZUMȚIA DE NEVINOVĂȚIE

Dragos Niculescu

Cu răbdarea crestată în somnul tăios al frunzelor,
cu testamentul ascuns sub ultimul butoi
al cramei mănăstirești,
mă gîndesc să inventez ninsoarea mecanică,
mă gîndesc să dorm o vreme pe niște cuie de levănțică,
pînă se va pensiona și miliardarul care muncește
benevol în farul de la țărmul mării,
pînă se va muta cățelul în pălăria lui Jan Steen.
Nu-ți bucura imaginația cu rîsul deșănțat al servitoarelor,
untura nu se mai folosește de mult la unsul roților universului,
iar tractoarele s-au dezvățat să mai asigure ordinea
printre filele cărții de omagii.
Mai bine alungă musca din nările Sfinxului,
mai bine descoperă vreun secret al umanității
printr-un pod colbuit,
fiindcă zilele oricum scîrțîie ca niște viori ologite,
fiindcă oricum la "Alimentara" ultimii gestionari
joacă de douăzecișisase de ani cărți
și încă sînt departe de a părea obosiți.
A mai îmbătrînit piticul din statuie, tușeșete mai des,
și lumea zice că Mihai Viteazul dă semne de înzdrăvenire,
acum, cînd pe sub poduri se-ntind șuncile la uscat,
cînd poți fi sigur că tramvaiul cu pene de struț
rămîne calea cea mai sigură către o bălînețe liniștită.

(din volumul "Duminica poemului mut")